

Часть единайсета.

I.

Подиръ зрѣлището въ цезаровитѣ градини, тъмниците малко се поиспразднихъ. Наистина, още ловѣхъ и затваряхъ подозрѣнитѣ въ източното вѣрванье, но хайки устроявахъ все по-рѣдко и само тогава, когато имаше нужда отъ християни за зрѣлищата, които тоже доближавахъ до края си. Народътъ, прѣситенъ да гледа кръвъ, все повече се вълнуваше отъ нечуваното до тогава поведение на осъденитѣ.

Умиращитѣ и умрѣлитѣ прѣдавахъ на роднинитѣ имъ, тъй като римскій законъ не отмѣщаваше на мъртвитѣ. Виниция зарадва мисълта, че ако Лигия умре, то той ще я погребе въ фамилната гробница и самъ ще умре до нея. Той нѣмаше никаква надежда да я спаси отъ смъртта и самъ, наполовина загубенъ за живота, прѣдаденъ всецѣло на Христа, не мечтаеше вече за друго сближение съ нея, освѣнъ за сближението въ вѣчността. Вѣрата му станъ неизмѣрима и вѣчността му се видѣ по-дѣйствителна и настояща, отколкото досегашния му животъ. Той си прѣдставляваше, че тѣ двамата съ Лигия ще се хванжтъ за рѣцѣ и ще иджтъ на небето, дѣто Христосъ ще ги благослови и ще имъ позволи да се прѣселяжтъ въ другия свѣтъ, който е спокоенъ и величественъ, като свѣтлината на зората. Той само се молѣше на Христа да запази Лигия отъ мъжитѣ въ цирка и да ѝ позволи да почине спокойно въ тъмницата, защото той съ пълна увѣреностъ чувствуваше, че самъ ще умре съ нея. Той мислѣше, че при това море отъ кръвъ нѣма дори право да се надѣва само тя да бѣде спасена. Той е слушалъ отъ Петра и Павла, че тѣ тоже трѣбва да умржтъ, като мъченици. Видѣтъ на Хилона на кръста го убѣди, че дори мъченическата смъртъ може да бѣде сладка, затова той искаше такава смъртъ и за двамата.

Понѣкога той прѣдчувствуваше задгробния животъ. Тжгата, която се носѣше надъ душитѣ на двамата, губѣше